



Evropski varuh
človekovih pravic

Prevod te strani je bil narejen s strojnim prevajanjem [Povezava]. Strojni prevodi lahko vsebujejo napake, ki bi lahko zmanjšale jasnost in natančnost, zato varuhinja človekovih pravic ne prevzema odgovornosti za kakršna koli odstopanja. Za najzanesljivejše informacije in pravno varnost glejte zgornjo povezavo z izvirno različico v jeziku angleščina. Za več informacij si oglejte našo [jezikovno in prevajalsko politiko](#) [Povezava].

Sklep v zadevi 640/2019/TE o preglednosti postopka odločanja v Svetu EU, ki vodi k sprejetju letnih uredb o določitvi ribolovnih kvot

Odločba

Primer 640/2019/TE - Preiskava uvedena dne 10/05/2019 - Priporočilo o 25/10/2019 - Odločba z dne 29/04/2020 - Zadevna institucija ali organ Svet Evropske unije (Ugotovljene nepravilnosti) |

Pritožba se je nanašala na preglednost postopka odločanja v Svetu EU, ki je privedel do sprejetja letnih uredb o določitvi celotnih dovoljenih ulovov (TAC) nekaterih staležev rib v severovzhodnem Atlantiku za leta 2017, 2018 in 2019. Pritožbo je vložila organizacija za okoljsko pravo ClientEarth.

Pritožnik je izrazil zaskrbljenost, ker Svet (1) ni zabeležil stališč držav članic, izraženih v „pripravljalnih telesih“ nacionalnih uradnikov in veleposlanikov Sveta ter na srečanjih Sveta ministrov, (2) ni uspel zagotoviti pravočasnega dejavnega dostopa do zakonodajnih dokumentov na zahtevo ter (3) je vzpostavil nepopoln register dokumentov, ki ga je težko uporabljati.

Evropska varuhinja človekovih pravic je menila, da so zadevni dokumenti „zakonodajni dokumenti“, kot so opredeljeni v pravilih EU o dostopu javnosti do dokumentov. Poleg tega dokumenti vsebujejo „informacije o okolju“ v smislu Aarhuške uredbe. Takim dokumentom bi bilo treba zagotoviti širši in hitrejši dostop. Evropska varuhinja človekovih pravic je tudi ugotovila, da Svet ni dokazal, da bi razkritje dokumentov resno vplivalo, podaljšalo ali otežilo postopek odločanja.

Zato je evropska varuhinja človekovih pravic priporočila, naj da Svet dokumente, povezane s sprejetjem uredbe o celotnem dovoljenem ulovu, dejavno na voljo takrat, ko se razpošljejo državam članicam ali čim prej po tem.

Svet priporočila evropske varuhinje človekovih pravic ni upošteval, kar je obžalovanja vredno.



Poleg tega takšno ravnanje napeljuje na sklep, da Svet ni popolnoma razumel ključne povezave med demokracijo in preglednostjo odločanja glede zadev, ki pomembno vplivajo na širšo javnost. To je še toliko pomembnejše, kadar se odločanje nanaša na varstvo okolja.

Zdi se, da je stališče Sveta, da je treba ključni demokratični standard – preglednost zakonodaje – nujno žrtvovati za tisto, kar je po njegovem mnenju večja dobrobit doseganja soglasja o političnem vprašanju.

Evropska varuhinja človekovih pravic je potrdila svojo ugotovitev nepravilnosti in svoje priporočilo.

Ozadje pritožbe

1. Pritožba se nanaša na preglednost postopka odločanja, ki je privedel do sprejetja letnih uredb o določitvi „celotnega dovoljenega ulova“ (TAC) za nekatere staleže rib v severovzhodnem Atlantiku. Cilj TAC je med drugim ohranjati staleže rib na trajnostni ravni, kar je temeljni cilj uredbe **EU o skupni ribiški politiki** [1] [\[Povezava\]](#) (**uredba o SRP**). [2] [\[Povezava\]](#)

2. **Svet sprejme uredbo TAC** po postopku, določenem v Pogodbi o delovanju Evropske unije (PDEU) [3] [\[Povezava\]](#). V skladu s tem postopkom Evropska komisija vsako leto na podlagi znanstvenega mnenja svetovalnih organov pripravi predlog uredbe o letnem TAC. Svoj predlog o celotnem dovoljenem ulovu za severovzhodni Atlantik običajno sprejme **konec oktobra ali v začetku novembra**. Nato se nacionalni javni uslužbenci tedensko sestajajo v enem od „pripravljalnih teles“ Sveta [4] [\[Povezava\]](#), tj. Delovni skupini za notranjo ribiško politiko, da bi razpravljali o predlogu Komisije. Odbor stalnih predstavnikov (veleposlaniki v Coreperju) se na podlagi teh pripravljalnih razprav približno en teden pred sejo Sveta za kmetijstvo in ribištvo pogaja o predlogu, na katerem ministri, ki se udeležujejo seje, sprejmejo končno uredbo o TAC. To se običajno zgodi **sredi decembra**.

3. Pritožnik, organizacija za okoljsko pravo ClientEarth, vsako leto analizira, kako predlogi TAC in končna uredba o TAC izpolnjujejo zahteve uredbe o SRP. Svet lahko sprejme TAC, ki so v nasprotju z veljavnim znanstvenim mnenjem, le če lahko predloži znanstvene dokaze ali dokaže, da bi spoštovanje znanstvenega mnenja pomenilo resno družbeno in gospodarsko tveganje za zadevne ribiške flote in skupnosti.

4. **Pritožnik** za letno analizo potrebuje vrsto informacij. V ta namen je med letoma 2017 in 2019 vložila več zahtev za dostop javnosti do dokumentov [5] [\[Povezava\]](#), ki jih je imel Svet v zvezi s postopkom odločanja, ki je privedel do sprejetja uredbe o TAC.

5. Pritožnik, ki ni bil zadovoljen z izidom svojih zahtev, se je 8. aprila 2019 obrnil na varuhinjo človekovih pravic.



Priporočilo varuha človekovih pravic

6. Varuhinja človekovih pravic je v svojem priporočilu [6] [Povezava] menila, da dokumenti, povezani s sprejetjem uredbe o letnem celotnem dovoljenem ulovu, spadajo v široko opredelitev pojma „zakonodajni dokumenti“ v pravilih EU o dostopu javnosti do dokumentov in bi zato morali imeti koristi od **širšega** dostopa do takih dokumentov. [7] [Povezava] Varuh človekovih pravic je menil tudi, da dokumenti vsebujejo informacije o okolju v smislu Aarhuške uredbe. [8] [Povezava] Varuh človekovih pravic je zato sklenil, da je treba izjemo iz pravil EU o dostopu javnosti do dokumentov, ki določa, da se dostop do dokumenta zavrne, če bi razkritje resno ogrozilo postopek odločanja institucije [9] , razlagati restriktivno [10] .

7. Varuhinja človekovih pravic je ugotovila tudi, da obstajajo dokumenti v zvezi s sprejetjem uredbe o letnem celotnem dovoljenem ulovu, in sicer vsaj od konca novembra vsako leto. Ti dokumenti vsebujejo celovit pregled različnih stališč delegacij držav članic med pogajanji. Najbolj opazen je dokument, imenovan „biblija“. Varuhinja človekovih pravic je ugotovila, da bi javnost, kot je pritožnik, potrebovala ravno tovrstne informacije, da bi vplivala na tekoči postopek odločanja. Ugotovila pa je tudi, da Svet dokumentov v zvezi s sprejetjem uredb o TAC za leti 2018 in 2019 med odločanjem ni javno objavil. [11] [Povezava] Namesto tega so bili dokumenti sistematično označeni kot „LIMITE“, kar pomeni, da Svet takih dokumentov ne da neposredno na voljo javnosti na svojem spletnem mestu.

8. Varuhinja človekovih pravic je ponovila svoje stališče [12] [Povezava], da bi morale biti omejitve dostopa do zakonodajnih dokumentov izjemne in časovno omejene na to, kar je nujno potrebno. Status „LIMITE“ bi se moral uporabljati samo za tiste dokumente, ki so v trenutku presoje izvzeti iz razkritja na podlagi ene od izjem, določenih v pravilih Unije o dostopu javnosti do dokumentov.

9. Svet je v bistvu trdil, da bi objava dokumentov, kot je „biblija“, pred sprejetjem končne uredbe o TAC ogrozila tekoči postopek odločanja, kot je zaščiten z eno od izjem iz pravil Unije o dostopu javnosti do dokumentov [13] .

10. Varuh človekovih pravic s tem argumentom ni bil prepričan. Ugotovila je, da Svet ni dokazal, da bi razkritje zadevnih dokumentov resno vplivalo, podaljšalo ali otežilo pravi potek odločanja [14] .

11. Glede na navedeno je varuhinja človekovih pravic ugotovila, da je sistematično označevanje dokumentov v zvezi s postopkom sprejetja letnih uredb o celotnem dovoljenem ulovu za leti 2018 in 2019 kot „LIMITE“ pomenilo nepravilnost. Zato je priporočila (v skladu s členom 3(6) Statuta evropskega varuha človekovih pravic), da:

- Svet bi moral proaktivno objavljati dokumente v zvezi s sprejetjem uredbe o TAC, ko so razposlani državam članicam ali čim prej po tem.

12. Svet je v odgovoru na priporočilo varuhinje človekovih pravic ponovil svoje stališče, da bi objava dokumentov, kot je „biblija“, pred sprejetjem končne uredbe o TAC ogrozila tekoči



postopek odločanja. Svet je v podporo svojemu stališču navedel tri glavne argumente.

13. Prvič, Svet je potrdil svoje stališče, da so zahteve po preglednosti sicer večje, kadar Svet deluje v okviru zakonodajnih dejavnosti, vendar so bili zahtevani dokumenti pripravljeni v okviru postopka za sprejetje nezakonodajnega akta. Zato „*višji standard preglednosti, ki se uporablja, kadar institucije delujejo v okviru zakonodajnega postopka, nima enake teže glede postopka odločanja, na katerega se nanaša zadevna preiskava*“ . [15] [\[Povezava\]](#)

14. Drugič, Svet je priznal, da lahko zadevni dokumenti v tej preiskavi vsebujejo informacije o okolju in da je treba v skladu z Aarhuško uredbo [16] [\[Povezava\]](#) razloge za zavrnitev iz člena 4(3), prvi pododstavek, pravil Unije o dostopu javnosti do dokumentov v takih primerih razlagati restriktivno. Vendar je Svet opozoril, da Aarhuška uredba „*ne izključuje možnosti sklicevanja na izjemo, povezano z varstvom postopka odločanja, niti ne določa samodejnega prevladujočega javnega interesa*“ . [17] [\[Povezava\]](#)

15. Tretjič, Svet je ob upoštevanju navedenega vztrajal pri svojem stališču, da bi proaktivno razkritje spornih dokumentov resno ogrozilo odločanje, na podlagi katerega je bila sprejeta uredba o letnem celotnem dovoljenem ulovu:

- „*Če bi bili med pogajanj objavljani dokumenti, v katerih je podrobno opisano stanje pogajanj in konsolidacija stališč držav članic, bi to lahko zamrznilo zadevna stališča in omejilo prožnost držav članic pri prehodu z njihovih prvotnih stališč ter njihovo pripravljenost na kompromis, ki so ključnega pomena za uspešen dogovor na ravni Sveta. Razkritje začetnih stališč držav članic pred razpravami bi privedlo do bolj zakoreninjenih stališč in zmanjšalo manevrski prostor za kompromise, kar bi ogrozilo dogovor med posvetovanji Sveta. To ne velja le v fazi postopka odločanja, ki vodi do političnega dogovora, ampak je pomembno tudi v fazi sprejemanja pravnih besedil z dejanskim glasovanjem v Svetu. Razkritje bi torej omejilo možnost vedrine razprave in soglasja, kar bi bilo v nasprotju z učinkovitostjo postopka odločanja*“ [18] [\[Povezava\]](#).

16. Svet je nadalje trdil, da to tveganje resne oslavitve postopka odločanja ni zgolj hipotetično, temveč razumno predvidljivo. Svet je v podporo svoji trditvi navedel, da bi proaktivno razkritje spornih dokumentov:

- odložiti uspešen izid posvetovanj Sveta, saj morajo države članice pri pripravi svojih začetnih stališč uravnotežiti različne interese za več kot sto staležev rib;
- zahtevajo zunanji pritisk, saj so razmere, v katerih potekajo pogajanja, zelo politizirane in predmet zunanje pozornosti; in
- zahtevati celovito oceno posameznih informacij, vsebovanih v dokumentih, za vsak primer posebej, da se preveri, ali izjeme, določene v pravilih EU o dostopu do dokumentov, preprečujejo takšno razkritje. Poleg tega je za take ocene potrebno posvetovanje z zadevnimi udeleženci, preden se razkrijejo občutljive informacije, ki se nanašajo nanje.

17. Glede na navedeno je Svet potrdil svoje stališče, da dokumentov, ki so predmet te preiskave, ne more proaktivno razkrivati sistematično. Ta sklep je tudi v skladu s Poslovnikom Sveta, v skladu s katerim lahko Svet javno objavi dokumente (v okviru zakonodajnega ali nezakonodajnega postopka) le, če očitno niso zajeti v nobeni od izjem, določenih v pravilih EU o dostopu javnosti do dokumentov.



Ocena varuha človekovih pravic po priporočilu

18. Kar zadeva prvo trditev Sveta, da se višji standard preglednosti uporablja le, kadar institucije delujejo v okviru zakonodajnega postopka, želi varuhinja človekovih pravic najprej ponoviti eno od glavnih točk svojega priporočila: Splošna zahteva po odprtosti in preglednosti se uporablja za izvajanje dela institucij EU – ne glede na to, ali je zakonodajni ali ne .

19. Ta zahteva je zapisana v členu 15 Pogodbe o Evropski uniji. [19] [Povezava] Odraženo je tudi v pravilih EU o dostopu javnosti do dokumentov, ki zahtevajo, da „[i]nstitucije, kolikor je to mogoče, omogočijo neposreden dostop javnosti do dokumentov v elektronski obliki ali registru v skladu s pravili zadevne institucije “. [20] Z drugimi besedami, **vsi** dokumenti, ki spadajo pod opredelitev „dokumenta“ v pravilih EU o dostopu javnosti do dokumentov, ne glede na njihovo naravo, morajo biti neposredno dostopni „v največji možni meri “. Dostop do dokumentov se lahko omeji le, če velja ena (ali več) izjem iz pravil [21] .

20. Hkrati je očitno, da posebni postopki odločanja, zlasti tisti, ki vodijo do aktov, ki so neposredno zavezujoči za države članice in so neposredno ali posredno zavezujoči za državljane, zahtevajo še višji standard preglednosti. To vsekakor velja, kadar institucije delujejo v svoji zakonodajni funkciji. Kot je Sodišče navedlo v sodbi *Turco* , „kaznova v zvezi s tem prispeva h krepitvi demokracije, saj državljanom omogoča nadzor nad vsemi informacijami, ki so bile podlaga za zakonodajni akt. Možnost, da državljani ugotovijo razloge, na katerih temelji zakonodajno ukrepanje, je predpogoj za učinkovito uveljavljanje njihovih demokratičnih pravic.“ [22] Varuh človekovih pravic razume, da je temeljna ideja, na kateri temelji utemeljitev Sodišča, da obstajajo postopki odločanja, ki so posebnega pomena za javnost in zato zahtevajo posebej visok standard preglednosti.

21. Ta utemeljitev se odraža v široki opredelitvi pojma „zakonodajni dokumenti“ v pravilih EU o dostopu javnosti do dokumentov, ki **ni** omejena na dokumente, pripravljene v okviru formalnega „zakonodajnega postopka“, ampak vključuje vse „dokumente, pripravljene ali prejete med postopki za sprejetje aktov, ki so pravno zavezujoči v državah članicah ali zanje “. Vsi taki dokumenti , „ zlasti “ , bi morali biti neposredno dostopni, ob upoštevanju izjem iz teh pravil. [23] Kot je varuhinja človekovih pravic navedla v svojem priporočilu, je Sodišče EU v sodbi iz leta 2018 poudarilo to širšo opredelitev „zakonodajnih dokumentov“:

- „ iz člena 12(2) Uredbe št. 1049/2001 [...] izhaja, da je treba kot „zakonodajne dokumente“ opredeliti ne le akte, ki jih je sprejel zakonodajalec Unije, ampak tudi, splošneje, dokumente, ki so pripravljani ali prejeti v okviru postopkov sprejemanja aktov, ki so pravno zavezujoči v državah članicah ali za njih, in da morajo biti zato ob upoštevanju členov 4 in 9 te uredbe neposredno dostopni .“ [24]

22. Razlikovanje med „zakonodajnimi akti“ in „nezakonodajnimi akti“ v Pogodbah je formalne narave. Kot je Svet pravilno navedel v odgovoru varuhu človekovih pravic, se lahko kot „zakonodajni akti“ uradno imenujejo samo pravni akti, sprejeti po zakonodajnem postopku iz člena 289 PDEU. Varuhinja človekovih pravic tudi priznava, da se pravna podlaga za uredbo o



TAC, tj. člen 43(3) PDEU, formalno ne nanaša na sprejetje „zakonodajnih aktov“ v smislu Pogodb.

23. Vendar varuh človekovih pravic meni, da to formalno razlikovanje ni kritično pri določanju standarda preglednosti, ki bi se moral uporabljati za sprejetje akta, v skladu z zgornjimi premisleki. Ključno vprašanje je, ali postopek odločanja zadeva sprejetje aktov, ki so pravno zavezujoči v državah članicah ali za njih. Ta logika se odraža v poslovniku Sveta. Člen 8 tega pravilnika določa:

- „**če se Svetu predloži nezakonodajni predlog v zvezi s sprejetjem pravil, ki so pravno zavezujoča v državah članicah ali za njih, z uredbami, direktivami ali sklepi, na podlagi ustreznih določb Pogodb, razen notranjih ukrepov, upravnih ali proračunskih aktov, aktov, ki se nanašajo na medinstitucionalne ali mednarodne odnose, ali nezavezujočih aktov (kot so sklepi, priporočila ali resolucije), je prva razprava Sveta o pomembnih novih predlogih odprta za javnost.**“ [\[25\]](#) [\[Povezava\]](#)

Poslovník Sveta tako priznava, da obstajajo nezakonodajni predlogi v zvezi s sprejetjem predpisov, ki so v državah članicah ali za njih pravno zavezujoči, ki so pomembni in bi jih bilo zato treba, tako kot o „zakonodajnih“ predlogih, javno obravnavati v Svetu.

24. Kot je Svet navedel v svojem odgovoru varuhu človekovih pravic, „*morajo države članice pri pripravi svojega začetnega stališča [o TAC] ločevati med različnimi interesi (industrija proti okolju, malim in velikim ribolovom itd.) za več kot sto staležev*“. [\[26\]](#) [\[Povezava\]](#) Poleg tega je Svet poudaril, da „*se zadevni postopek odločanja odvija v razmerah, ki so zelo politizirane in so predmet intenzivne zunanje pozornosti*“. [\[27\]](#) [\[Povezava\]](#) Iz teh izjav izhaja, da obstaja velik javni interes za zadevni postopek odločanja v tej preiskavi, saj vključuje usklajevanje in uravnoteženje pomembnih okoljskih, gospodarskih in socialnih interesov.

25. Varuhinja človekovih pravic meni, da vztrajanje Sveta pri formalnem razlikovanju med zakonodajnimi in nezakonodajnimi akti v okviru te preiskave ni v skladu z duhom Pogodb in pravili EU o dostopu javnosti do dokumentov, ki zahtevajo visok standard preglednosti pri odločanju EU in sprejemanju odločitev v kar najtesnejši povezavi z državljani.

26. Glede na navedeno varuhinja človekovih pravic ni prepričana v prvi argument Sveta, v skladu s katerim bi morali biti samo akti, ki so uradno sprejeti po zakonodajnem postopku iz člena 289 PDEU, upravičeni do višjega standarda preglednosti, ki se pripisuje zakonodajnim dokumentom v pravilih EU o dostopu javnosti do dokumentov. Nasprotno, varuhinja človekovih pravic potrjuje svoje stališče, da je treba zadevne dokumente v tej preiskavi šteti za „zakonodajne dokumente“ v smislu Uredbe 1049/2001.

27. Kar zadeva drugo trditev Sveta, varuhinja človekovih pravic pozdravlja priznanje Sveta, da lahko zadevni dokumenti v tej preiskavi vsebujejo informacije o okolju v smislu Aarhuške uredbe. Strinja se s stališčem Sveta, da se lahko dostop do informacij o okolju še vedno zavrne, če bi razkritje resno ogrozilo tekoči postopek odločanja. Vendar varuhinja človekovih pravic ponovno poudarja, da je treba izjemo iz pravil EU o dostopu javnosti do dokumentov, ki določa, da se dostop do dokumenta zavrne, če bi razkritje resno ogrozilo postopek odločanja institucije



[28] , razlagati restriktivno glede informacij o okolju [29] . Poleg tega v nasprotju s tem, kar se zdi, da Svet namiguje v odgovoru varuhu človekovih pravic [30] [Povezava], na to zahtevo po ozki razlagi izjeme, kadar gre za informacije o okolju, **ne** vpliva zakonodajna ali nezakonodajna narava zadevnih dokumentov.

28. Nazadnje, Svet je trdil, da tveganje resne oslabitve postopka odločanja v primeru proaktivnega razkritja ne bi bilo zgolj hipotetično, temveč razumno predvidljivo. Svet je v bistvu trdil, da bi razkritje dokumentov, zlasti tistih, ki vsebujejo razvijajoča se stališča držav članic, omejilo možnost mirne razprave o teh zadevah in iskanja soglasja. Po mnenju Sveta to dokazujejo pomembni različni interesi v tem postopku odločanja, velik zunanji pritisk na nosilce odločanja zaradi pomembnih gospodarskih in okoljskih interesov, pozornost, ki jo postopek odločanja pritegne (Svet omenja primer lobistov, ki poskušajo vstopiti v prostore Sveta z izkaznicami za tisk) in potreba po celoviti analizi vseh dokumentov pred razkritjem.

29. Varuh človekovih pravic ni prepričan v argumente Sveta. Ponovno izraža prepričanje, da je možnost, da javnost, vključno s tistimi, ki imajo velik interes za izid pogajanj, bodisi ekonomski bodisi okoljski interesi, da izrazijo stališča, sestavni del uresničevanja demokratičnih pravic državljanov EU. [31] Varuh človekovih pravic razume, da preteklo razkritje dokumentov v zvezi s tekočimi zakonodajnimi dosjeji, ki vsebujejo stališča posameznih delegacij, ni oviralo postopka odločanja. V tem primeru ji niso bili predloženi dokazi, ki bi kazali na to, da bi bil izid drugačen.

30. Varuhinja človekovih pravic zato potrjuje svoje stališče, da Svet ni dokazal, da bi razkritje zadevnih dokumentov resno vplivalo, podaljšalo ali otežilo pravilno vodenje odločanja. [32]

31. Na podlagi navedenega varuhinja človekovih pravic ponovno potrjuje svoj sklep, da je sistematično označevanje dokumentov v zvezi s postopkom sprejetja letnih uredb o celotnem dovoljenem ulovu za leti 2018 in 2019 kot „LIMITE“ pomenilo nepravilnost.

Zaključek

Varuh človekovih pravic na podlagi preiskave zaključi ta primer z naslednjo ugotovitvijo:

Varuhinja človekovih pravic ni zadovoljna z odgovorom Sveta na njeno priporočilo. Varuhinja človekovih pravic ponavlja svoje priporočilo, naj Svet proaktivno objavlja dokumente v zvezi s sprejetjem uredbe o TAC, ko so razposlani državam članicam ali čim prej po tem.

Pritožnik in Svet bosta obveščena o tej odločitvi .

Emily O'Reilly

Evropski varuh človekovih pravic



Strasbourg, 29. 2020

[1] [Povezava] Uredba (EU) št. 1380/2013 o skupni ribiški politiki:

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32013R1380&from=EN>

[Povezava]

[2] [Povezava] Več informacij o TAC: https://ec.europa.eu/fisheries/cfp/fishing_rules/tacs_en

[Povezava].

[3] [Povezava] Člen 43(3) PDEU.

[4] [Povezava] Svet podpira Odbor stalnih predstavnikov vlad držav članic pri Evropski uniji (COREPER) ter več kot 150 visoko specializiranih delovnih skupin in odborov, imenovanih „pripravljalna telesa Sveta“. Ta telesa zajemajo posebna področja ali teme in med drugim pripravljajo stališča Sveta. <https://www.consilium.europa.eu/en/council-eu/preparatory-bodies/> [Povezava].

[5] [Povezava] V skladu s pravili EU o dostopu javnosti do dokumentov. Uredba 1049/2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX%3A32001R1049> [Povezava].

[6] [Povezava] Priporočilo je na voljo tukaj:

<https://www.ombudsman.europa.eu/en/recommendation/en/120761> [Povezava]

[7] [Povezava] Člen 12(2) Uredbe št. 1049/2001.

[8] [Povezava] Uredba 1367/2006 o uporabi določb Aarhuške konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah v institucijah in organih Skupnosti:

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32006R1367> [Povezava]

[9] [Povezava] Člen 4(3) Uredbe 1049/2001.

[10] [Povezava] Drugi stavek člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006; glej tudi sodbo Sodišča (veliki senat) z dne 4. septembra 2018, *ClientEarth/Komisija*, C-57/16, točka 100:

<http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-57/16&language=en> [Povezava].

[11] [Povezava] Glavna izjema so dokumenti, ki morajo biti neposredno dostopni v skladu s poslovníkom Sveta, glej člen 11(3) in (5) Priloge II, kot je predlog Komisije.

[12] [Povezava] Glej tudi Posebno poročilo evropske varuhinje človekovih pravic v strateški preiskavi OI/2/2017/TE o preglednosti zakonodajnega postopka Sveta, odstavek 36, na voljo



na: <https://www.ombudsman.europa.eu/en/special-report/en/94921> [Povezava]

[13] [Povezava] Člen 4(3) Uredbe št. 1049/2001.

[14] [Povezava] Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisija, C-57/16, točka 108: <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-57/16&language=en> [Povezava]

[15] [Povezava] Odst. 17 mnenja Sveta:
<https://www.ombudsman.europa.eu/en/correspondence/en/124286> [Povezava].

[16] [Povezava] Člen 6(1).

[17] [Povezava] Odstavek 5 mnenja Sveta.

[18] [Povezava] odstavek 28 mnenja Sveta.

[19] [Povezava] V skladu s členom 15(1) PEU „[d]a bi spodbujali dobro upravljanje in zagotovili sodelovanje civilne družbe, institucije, organi, uradi in agencije Unije svoje delo opravljajo čim bolj odprto“. V ta namen „[v]saka institucija, organ, urad ali agencija zagotovi preglednost svojih postopkov in v svojem poslovniku opredeli posebne določbe o dostopu do svojih dokumentov“ (člen 15(3) PEU).

[20] [Povezava] Člen 12(1) Uredbe št. 1049/2001.

[21] [Povezava] Člen 4 Uredbe št. 1049/2001.

[22] [Povezava] Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 1. julija 2008, *Kraljevina Švedska in Maurizio Turco proti Svetu Evropske unije*, združeni zadevi C-39/05 P in C-52/05 P, točka 46:
<http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-39/05&language=en> [Povezava].

[23] [Povezava] Člen 12(2) Uredbe št. 1049/2001.

[24] [Povezava] Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisija, C-57/16, točka 85: <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-57/16&language=en> [Povezava].

[25] [Povezava] Poudarek je bil dodan. Varuhinja človekovih pravic hkrati ugotavlja, da v Poslovniku Sveta ni upoštevana široka opredelitev „zakonodajnih dokumentov“ iz člena 12(2) pravil EU o dostopu javnosti do dokumentov, temveč je zakonodajni dokument opredeljen kot „vsak dokument, sestavljen ali prejet med postopki za sprejetje zakonodajnega akta“. Tak omejevalni pristop je obžalovanja vreden.

[26] [Povezava] Odst. 29 mnenja Sveta.

[27] [Povezava] Odst. 30 mnenja Sveta.



[28] [Povezava] Člen 4(3) Uredbe št. 1049/2001.

[29] [Povezava] Drugi stavek člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006; glej tudi sodbo Sodišča (veliki senat) z dne 4. septembra 2018, *ClientEarth/Komisija*, C-57/16, točka 100: <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-57/16&language=en> [Povezava].

[30] [Povezava] V točki 19 mnenja Sveta je navedeno: „V zvezi z drugim stavkom člena 6(1) Uredbe (ES) št. 1367/2006 je Sodišče v sodbi *Client Earth* res razsodilo, da je treba razlog za zavrnitev iz člena 4(3), prvi pododstavek, Uredbe št. 1049/2001 v povezavi z njeno uvodno izjavo (15) razlagati restriktivno, kar zadeva informacije o okolju —

ob upoštevanju javnega interesa, ki mu služi razkritje zahtevanih informacij,

s tem si prizadeva za večjo preglednost teh informacij. Treba ga je nositi v

vendar meni, da je bila ta sodba izrečena v okviru zakonodajnega postopka Unije v

upoštevanje okoljskih zadev in dokumentov, ki so določali, ali ne

Komisija bi začela zakonodajni postopek v skladu s Pogodbama .

[31] [Povezava] Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 4. septembra 2018, *ClientEarth/Komisija*, C-57/16, točka 101: <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-57/16&language=en> [Povezava]

.

[32] [Povezava] Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 4. septembra 2018, *ClientEarth/Komisija*, C-57/16, točka 108: <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-57/16&language=en> [Povezava]

.